

Phần 6

Peggy đặt nhưng thứ cuối cùng lên bàn ăn trong khi Bob sắp xếp lại căn phòng cho ngay ngắn. Anh rất hài lòng khi Peggy chọn mời khách ăn trong bếp chứ không phải ở phòng ăn. Jack và Olivia vừa đi trăng mật về và đến đây để ăn tối. Anh coi Jack như người bạn, người thân trong gia đình mình. Và giờ đây, cả Olivia cũng trở nên thân quen với họ. Tuy nhiên, trong một chừng mực nào đó Jack vẫn gần gũi với gia đình này hơn. Mặc dù đã hai mươi một năm không uống rượu, nhưng Bob biết rằng mình có uống một chút cũng chẳng làm sao. Anh thường tham gia vào các buổi gặp mặt của Hội những người nghiện rượu. Chính qua Hội này anh đã gặp Jack Griffin. Trước đây, Bob và Peggy sống ở khu Spokane. Khi đó, Jack đã tiếp cận với Bob và nhờ anh tài trợ cho Hội những người cai rượu. Đó cũng chính là khởi đầu cho tình bạn sâu sắc giữa họ.

Sau khi Bob và Peggy quay trở lại vịnh Cedar để mua nhà, họ đã mời Jack tới thăm. Sau chuyến thăm đó Jack cảm thấy yêu quý thành phố nhỏ này. Khi tờ *Bản tin vùng vịnh Cedar* ra đời, Jack - một nhà báo lâu năm - đã nộp đơn xin vào vị trí biên tập. Không bao lâu sau, anh chuyển hẳn tới vịnh Cedar và gặp gỡ thẩm phán Olivia Lockhart. Có thể là hơi nhanh, nhưng cuối cùng Jack đã thuyết phục được Olivia làm đám cưới. Bob rất tự hào vì mình đã luôn ở bên Jack như một người thân cận nhất.

“Anh yêu, anh có muốn em rót nước vào cốc cho anh không?” Peggy vừa chạy vào bếp vừa hỏi.

“Chắc chắn rồi”. Vợ anh đúng là một người phụ nữ tuyệt vời, Bob vừa nghĩ vừa thả những viên đá vào bình nước. Peggy là một thợ làm vườn lão luyện, một đầu bếp tài ba và là một người nội trợ hoàn hảo. Mùi thơm hấp dẫn của món thịt gà của người đầu bếp hạng nhất tỏa ra khiến Bob thèm chảy nước miếng. Anh biết chị đã chuẩn bị món sa-lát bông cải xanh và món thịt hầm khoai tây nghiền đặc biệt mà anh rất yêu thích. Peggy có thói quen nấu tất cả các món mà chồng thích kể từ lần viếng thăm vừa rồi của Cảnh sát trưởng Davis. Như thể chị quyết phải làm sao cho những ngày cuối cùng của anh trên trái đất này lúc nào cũng ngập tràn hạnh phúc. Peggy không chịu thú nhận điều đó, nhưng Bob vẫn nhận ra. Anh cố gắng làm vợ mình yên tâm bằng cách chọc cho Peggy cười.

Thành công của Thyme và Tide phần lớn nhờ vào tài nghệ của Peggy. Chị khiến mọi người luôn thoải mái và có cảm giác được chào đón nồng nhiệt. Bob cũng không kém phần tài năng. Anh là người khéo tay, nhưng chính Peggy mới là người kết nối mọi thứ lại với nhau, kể cả kết nối cuộc đời anh với cuộc sống chung của họ, Peggy đang bận làm gì đó ở chỗ bồn rửa mà Bob không thể đoán được. Anh đã làm xong phần việc được giao. Đặt bình nước sang một bên, Bob đến phía sau Peggy, vòng tay âu yếm ôm eo vợ.

“Bob”, chị phản ứng khi anh lướt nụ hôn nơi rìa cổ. “Khách sẽ đến đây bất cứ lúc nào đấy”.

“Hừm kệ họ”.

“*Họ mới là những người đang ở tuần trăng mật, không phải là chúng ta đâu*”.

“Điều đó đâu có nghĩa rằng chúng ta không thể lãng mạn như họ?”.

“Bob Beldon!”.

“Liệu đó có phải là câu trả lời có hay không?”.

“Có. Nhưng anh có thể chờ đến khi khách về được không?”. Peggy giả vờ thiếu kiên nhẫn, nhưng Bob thừa hiểu vợ mình. Cuộc hôn nhân của họ đã trải qua nhiều giai đoạn, cả tốt đẹp lẫn khó khăn nhưng xuyên suốt vẫn là cuộc sống tràn đầy tình yêu. Peggy có tài cả trong đời sống gia đình lẫn trong phòng ngủ và Bob cũng là người biết hưởng ứng”.

Tiếng chuông cửa reo vang, Bob buông vợ mình ra. Peggy chỉnh lại váy cho ngay ngắn. Đây là tuần đầu tiên họ không có khách nghỉ qua đêm và họ cũng đã dần quen với điều này. Ban đầu, Bob cũng cảm thấy thích thú trước sự thay đổi đó, nhưng anh biết rằng chẳng bao lâu nữa, họ sẽ chán sự yên tĩnh này.

“Anh có muốn em mở cửa không?”. Peggy hỏi.

“Không, để anh”.

Peggy thở dài, Bob cảm nhận được rằng vợ mình đang rất hồi hộp. Peggy chưa hiểu rõ Olivia, nhưng Bob có thể nhận thấy rằng Peggy rất muốn họ sẽ trở thành bạn bè. Đã lâu rồi Peggy không có cơ hội để gây ấn tượng với ai đó bằng tài nghệ nấu nướng của mình. Bữa tối trong bếp sẽ thân mật hơn, gần gũi hơn và chắc chắn là phù hợp với tính cách của Jack. Bob hi vọng Olivia cũng sẽ cảm thấy như vậy.

Jack và Olivia Griffin đứng ở cửa trước, trông họ rất hạnh phúc và đắm say trong tình yêu. Jack đang xiết chặt eo Olivia như thể anh không thể chịu đựng được nếu phải xa cách vợ mình.

“Chào mừng hai người đã trở lại”, Bob vừa nói vừa tránh ra một bên để họ bước vào.

“Cả hai bạn đều rất tuyệt”.

“Đúng. Chúng tôi *rất tuyệt*”. Jack vừa nói vừa cười với Olivia. Bob phải công nhận rằng họ là một cặp rất thú vị. Jack có vẻ dễ tính hơn Olivia. Có lẽ vì Olivia đang giữ một vị trí quan trọng trong cộng đồng, nên bởi thế mà chị có vẻ hình thức hơn. Nhưng dù sao họ vẫn rất hợp nhau, y như anh và Peggy vậy.

“Chào hai bạn”, Peggy vừa bước vào phòng khách vừa nói. “Hy vọng là hai bạn có một kỳ nghỉ trăng mật rất tuyệt vời”. Jack bước lên để hôn lên má Peggy.

“Vâng, cảm ơn chị”, Olivia mỉm cười trả lời. “Thật không may sáng nay chúng tôi đã phải trở lại với công việc”.

“Tôi phải chuẩn bị cho số báo xuất bản ngày thứ sáu” Jack nói, “còn Olivia thì có mấy vụ ở tòa”.

“Tôi thật may mắn vì có nhiều thời gian để nghỉ ngơi”, Peggy nói thêm. Chị treo áo giúp Olivia. Jack cởi chiếc áo mưa và vứt ra phía sau ghế.

“Chúng tôi có đến sớm quá không?”, Jack vừa liếc đồng hồ vừa hỏi.

“Không hề, đúng giờ lắm”. Peggy nhặt chiếc áo của Jack lên và mau chóng mang ra tủ. “Tôi chỉ còn một chút nữa, và bữa tối của chúng ta sẽ sẵn sàng trên bàn”.

“Tôi có thể giúp gì không?”. Olivia đi theo Peggy vào bếp.

“Gần như xong hết rồi, nhưng chị cứ đi cùng với tôi”. Bob rất vui vì có vài phút riêng với người bạn của mình. Thay vì việc đưa Jack vào phòng chung của gia đình, anh ở ngoài phòng khách. Lần trước, anh ngồi đây với Roy Mc Afee và Cảnh sát trưởng Davis. Đó là cái ngày anh gặp Hannah Russel, con gái của người đàn ông đã chết trong nhà mình. Cô chính là con gái của người bạn cùng sư đoàn thời chiến tranh của anh. Bob không muốn nghĩ về chuyện đó nữa, nhưng anh cũng không thể phớt lờ việc người đàn ông vốn là bạn đồng ngũ của mình đã chết ngay trong nhà mình.

“Trông cậu khá đấy”, Bob nói. Anh ngồi ở cái ghế ngay cạnh lò sưởi.

Jack ngồi đối diện Bob bên kia lò sưởi. “Tôi không hiểu tại sao Olivia lại có thể chờ đợi lâu thế rồi mới lấy tôi. Cô ấy phát điên vì tôi, anh biết không”. Anh cười thâm trước nhận xét của chính mình.

“Tôi nghĩ cậu cho rằng Peggy và tôi mời cậu tới đây ăn tối là vì tính cách hấp dẫn của cậu đấy à?”

“Thế còn lý do nào khác không?”

Bob ngồi bất động. Anh không muốn nói về chủ đề ấy quá sớm, nhưng Jack đã khơi mào.

“Nghe này, Jack, cậu là người bạn thân nhất của tôi cậu biết không?”

Nụ cười tắt hẳn trong mắt Jack khi anh nhận ra vẻ nghiêm trọng trong giọng nói của Bob. “Chắc chắn rồi”.

“Tôi cần giúp đỡ”.

Jack gật đầu. “Bất cứ điều gì”.

“Cảm ơn Jack”. Bob nói nhỏ, giọng nói của anh tràn đầy sự biết ơn.

“Có gì liên quan tới Maxwell Russel không?”.

“Có”.

“Có gì mới à?”.

“Không hẳn, nhưng tuần trước Troy Davis đã ghé qua và anh ta cho rằng tôi có thể... gặp nguy hiểm”.

Jack nhấc chân xuống và vươn người về phía trước. “Nguy hiểm *kiểu gì?*”.

“Anh ấy không chắc chắn - không ai biết chắc - nhưng hai trong số bốn người chúng tôi đã chết. Đó là một lời thách đố. Kẻ giết Max vẫn chưa được tìm thấy. Dan cũng đã chết và mặc dù anh ấy tự tử nhưng tôi nghi ngờ về thời gian chết của anh ấy. Phải có một mối liên hệ nào đó giữa hai cái chết này”.

“Thế còn Samuels - người thứ tư thì sao?”.

“Tôi không hỏi kỹ, nhưng khi Peggy đi ra ngoài thì Troy cho tôi biết rằng anh ta đã cảnh báo Samuels hãy cẩn thận. Có quá nhiều câu hỏi chưa có lời giải đáp”.

Jack chờ người ra. “Anh ta gợi ý cậu làm gì?”.

“Troy cho rằng sẽ là một ý tưởng tốt nếu Peggy và tôi đi nghỉ”.

Jack lại càng ngạc nhiên. “Thế thì hai người ở đây làm cái quái gì?”.

Bob ngồi lại trên ghế của mình và cố làm ra vẻ không bị bối rối. Tuy nhiên, anh vẫn không hết cảm giác bất an. Bob chỉ hi vọng rằng khả năng đóng kịch của mình không tồi. Bob đã đóng rất nhiều vai trong nhà hát của cộng đồng nên anh mong rằng lần này mình cũng diễn tốt như những lần trước. “Tôi từ chối trốn chạy. Nếu có ai đó muốn tôi chết, tôi muốn hẳn ta vào tận nhà mà giết tôi”.

“Tôi không nghĩ Davis khuyên cậu đi du lịch để cậu bỏ qua lời khuyên đó”.

Sự giận dữ làm cho khuôn mặt Jack tối sầm lại.

“Hẳn là ông ấy đã lo lắng cho sự an toàn của cậu nên mới đưa ra phương án này”.

Jack thoáng im lặng. “Peggy nghĩ thế nào về vấn đề này?”.

Bob không muốn bàn bạc đến chuyện đó. “Cô ấy có ý kiến riêng của mình và tôi có ý kiến riêng của tôi. Tôi đã đồng ý là không nhận thêm người khách nữa chừng nào chưa giải quyết xong chuyện này. Điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng về mặt tài chính nhưng chúng tôi sẽ cố gắng”.

“Chỉ một thời gian ngắn thôi mà”.

“Cứ đi đi và mặc kệ đời”, Bob nói, anh trích dẫn một câu nói quen thuộc của Hội những người cai rượu.

“Tôi có thể làm gì giúp cậu?”. Jack hỏi.

“Lúc này thì chẳng gì cả, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra với tôi...”.

“Sẽ không có chuyện gì xảy ra hết”.

Bob không muốn bàn cãi về chuyện này, nhưng để được yên lòng, anh cần nói ra những mong muốn của mình. Anh giơ tay lên. “Tôi không biết tương lai sẽ thế nào Jack ạ. Nếu những gì Davis nghĩ là đúng, thì cũng giống như Max, tôi có thể chết”.

“Nhưng...”.

“Trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể quên lãng hay tha thứ. Bob đã sống với rất nhiều tiếc nuối, nhưng chẳng gì có thể day dứt hơn việc anh tham gia vào một cuộc thám sát trong chiến tranh ở Việt Nam.

“Cậu cần tôi làm gì?”. Jack hỏi.

“Tôi muốn cậu chăm sóc cho Peggy giúp tôi”. Bob cũng lo lắng về bọn trẻ nữa. Cả Hollie và Marc đều sống ở khu Spokane. Peggy luôn giữ liên lạc thường xuyên với chúng còn anh mỗi tuần chỉ nói chuyện với con trai và con gái một lần.

“Cậu biết đấy, tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể”, Jack hứa. Nếu anh chết, các con của anh không thể chuyển đến vịnh Cedar được. Chúng yêu mẹ, nhưng chúng cũng có cuộc sống của riêng mình.

Anh thò tay vào trong túi và lôi ra hai cái phong bì.

“Tôi đã viết cho mỗi đứa con một lá thư. Trong trường hợp xấu nhất, tôi muốn cậu đưa cho chúng những lá thư này”.

Jack nhận hai cái phong bì và gật đầu. “Coi như xong”.

Bob nhìn lên đúng lúc Peggy và Olivia bước vào phòng khách. “Sao hai người lại ngồi ủ dột ở đây thế này? Bữa tối xong rồi đấy”.

“Ăn tối nào”. Bob nhắc chân lên.

“Tôi cũng đã sẵn sàng”. Jack nói.

Bob cảm thấy dễ chịu và thanh thản. Giờ đây, dù có chuyện gì xảy ra, anh vẫn có thể yên nghĩ mà không phải quá lo lắng nữa.